

βροχής και τὸ σκοτάδι ποῦ εἶχε ἀπλωθῆ σ' ὅλη τὴ φύσι τὴν ἔκαναν μυστηριώδη, ὅτε σηκώθηκε ὁ Λευδοβίκος καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη 'στὰ μάτια του τῆς λέει.

— Πρέπει νὰ φύγω Λουίζα εἶναι ἀργά!

— Καὶ ποῦ πάτε;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς τὴ θύρα;

— (Ὁ)λὰ σοῦ τὸ ζητοῦσα γιὰ χάρι.

Καὶ ὅταν ἔφθασαν 'στὴ θύρα, ἡ Λουίζα ρίχνοντας ἓνα ἀνήσυχο βλέμμα 'στὴ μανιωμένη φύσι.

— Μεγαλειότατε, τοῦ λέει, σὲ λιγάκι θάχωμε Οὐέλλα.

— Τ'ὸ βλέπω.

• — Λοιπὸν ποῦ θὰ πάτε;

— Δὲν ξέρω Λουίζα.

— Τ'ὸ Grosbois εἶναι τόσο μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, ἐνῶ τὸ Louvre...

— ...Καλὴ νύχτα, Λουίζα, εἶπε ὁ Λευδοβίκος, φιλώντας τὸ χέρι της.

— Καλὴ νύχτα, Μεγαλειότατε.

Μέλις ὁ Λευδοβίκος βγήκε ἔξω, ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σκεπτικός.

— Ποῦ ἡ Μεγαλειότης οὐς θὰ πάει; τὸν ρώτησαν τότε οἱ σωματοφύλακὲς του ποῦ τὸν περίμεναν.

Ὁ Βασιλεὺς σκέφθηκε μιὰ στιγμή ἀκόμη, ἔβλεψε μιὰ ματιὰ στὴ κλεισμένη θύρα τοῦ μοναστηρίου καὶ μὲ σταθερὴ φωνή:

— 'Στὸ Louvre! λέει.

Ἡ Λουίζα τότε ποῦ ἀπὸ ἓνα κρυφὸ παραθυράκι περίμενε τὴ διαταγὴ τοῦ Λευδοβίκου, ἔκλεισε μὲ τὸ σύρτη τὴ μεγάλη τοῦ μοναστηριοῦ θύρα κι' ἐχύρισε στὸ κελάκι της μὲ θάκρυα ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση.

"Ἐνα χρόνο ἔπειτα ὁ La-Porte ἄφισε τὴ Βασιλίλη, ὁ δὲ Ὀρόνος τῆς Γαλλίας εἶχε ἀποκτήσει δικό του. Καὶ ἔτσι ἔδωσε πρῶτα ἓνα ἀστὲρι γιὰ ν' ἀνατελεῖ ὁ Βασιλεὺς Ἡλίας.

(ΚΕΡΚΥΡΑ)

ΣΠΥΡΟΣ Η. ΛΑΒΡΑΝΟΣ

Εἰς τὸ φαρμακεῖον:

Φαρμακοποιός: Τί θέλεις παιδί μου;

Παιδί: Σκόνη γιὰ τοὺς ψύλλους.

Φαρμακοποιός: Τί ποσὸν θέλεις;

Παιδί: Κανόμιση τοῦ λόγου σου, γιὰ 3—4 ἑκατομμύρια ψύλλους!

